

нито носъ-тъ ти да мирише, нито языкъ-тъ ти да вкушава, нито рѣка-та ти да хваща.

И. Наистинѣ, мамо, помнѣе че всички-ты тия ся случихъ съ Петра като умрѣ. Той не можаше нито да шава, нито да прави нищо.

М. И ты не щѣше да можешъ нито да ся движишь, нито да правишь нищо, ако не бѣше душа-та ти въ тѣло-то ти. Душа-та ти гледа съ очи-тѣ ти, и чуе съ уши-тѣ ти, мирише съ носъ-тъ ти, и вкушава съ языкъ-тъ ти, и хваща съ рѣцѣ-тѣ ти.

Защо ти ся струва че носѣхъ нѣкога очила-та на очи-тѣ си?

И. За да глѣдашь подобрѣ.

М. Така е, и вечеръ не могъ да четъ никакъ безъ тѣхъ. Слугувать ми като други очи. Добрѣ: сега ако извадиъ стькла-та имъ, и ако гы турна на странѣ, тѣ можтъ ли послѣ да гледать?

И. Нѣ, мамо, очила-та не гледать; но ты гледашь съ тѣхъ.

М. Добрѣ, Иванчо, очи-тѣ ми ако бѣхъ ся извадили изъ главѣ-тѣ ми, не можахъ нито тѣ да гледать, както не можтъ и очила-та като не сѣ на очи-тѣ ми: а очи-тѣ ми като сѣ въ главѣ-тѣ ми, така и очила-та като сѣ на очи-тѣ ми, азъ съмь сама-та, която гледамъ: невестественна-та вещь въ тѣло-то, сирѣчь *духъ-тъ* или *душа-та*, която гледа чрезъ очи-тѣ, или съ очи-тѣ ми.

И. Това не сапикасахъ никога, мамо.

М. Съ тоя способъ, Иванчо, употребява